

жіето да не гръмне. Тогазъ топчіята го халоса въ главѣтъ съ четкѣтъ и той падна долу замаянъ. Но скокиж пакъ връзъ чиновника, и като му удари една силнѣ плесницѣ.

— Злодѣйнико! казва му, обади на управителя че съмъ графъ Владиславъ Волскый, Полякъ емигрантинъ, и дошелъ съмъ скритомъ въ отечеството си за да влѣзъ въ съзаклатіе противу императора російскый! . . .

Слѣдъ малко откаражъ го вързанъ въ твърдѣлтъ.

III.

Прѣзъ онзи ношъ вѣтъртъ духаше силенъ и мразовитъ, снѣгъ бѣ валѣлъ доста та затѣпяваше топотѣтъ на позѣтѣ на военнытѣ полкове и на конницѣтъ, които кръстосвахъ умълчанныйтѣ градъ, защото онова що бѣ станѣло прѣзъ онзи день подѣйствува като наркотическа былка връзъ него и го погрузи въ сънъ подобенъ на смъртъ, въ сънъ вълнуванъ отъ грижи и сѣнища изумителны.

Тъмницата на графа Волскый бѣше една дупка тѣсна и задушлива, състояща отъ четыри стѣны нечисты, мѣжди-